

Ecaterina CHIFU

Pseudonimul literar, *Speranța*. Născută în satul Tisău, județul Buzău, în 1950, absolventă a Universității din București (Facultatea de Limbi Străine, specialitatea, limba franceză-limba română); studii post-universitare la: București, Paris, Montpellier, Napoli, Altamura (Bari).

Profesii: profesoară, directoare la Clubul Copiilor din Râmnicu Sărat, scriitoare, autoare de auxiliare didactice, traducătoare, membră UZPR și PERGAM.

Premii literare la concursuri naționale și internaționale de literatură și traducere literară, distincții și medalii (Crizantema imperială la concursul Life & Art of Japon, pentru roman).

Participarea la congrese, conferințe naționale și internaționale, colocvii, cenecluri literare, programă școlară, interviuri, simpozioane, expoziții, lansări de carte, volume colective, excursii tematice etc. Traducătoare în franceză (15 volume de poezii, printre care poezia de dragoste eminesciană), colaboratoare la 27 de antologii, la volume colective, la diferite ziare și reviste.

„Aspirăm mereu spre perfecțiune și nu știm dacă o vom atinge vreodată. Ea este asemenea zborului pescărușului alb ce se înalță peste strălucirea mării nesfârșite. Perfecțiunea rămâne zborul nostru spre absolut, un zbor spre adevăruri eterne, spre frumuseți ideale, spre vise intangibile. Orice ființă care poartă în ea vise mărețe, speră că ele vor fi realizate, deși drumul este anevoios, căci acea ființă este dirijată chiar de energia ce o dau visele.”

(**Ecaterina Chifu**, *Reflecții/Réflexions*/ Editura Europrint, 2006)

Cărți publicate

Toi – Moi, une éternité / Tu – Eu, o eternitate (poezii), ediție bilingvă: franceză-română – Editura Speranța, 1999; *Jurnal de vacanță* (roman) – Editura Speranța, 1999; *Le fil d'argent/ Firul de argint* (basm, carte de colorat), ediție bilingvă: franceză-română – Editura Speranța, 2001; *Mon livre bleu* (poezii în limba franceză) – Editura Speranța, 2001; *Cartea rugăciunilor noastre* (versuri) –

Editura Speranța, 2002; *Reflecții / Réflexions* – ediție română-franceză – Editura Speranța, 2006; *Prin luminile din Țara Luanei* (roman) – Editura Editgraph, 2012; *Croazieră pe Mediterana* (roman) – Editura Arefeana, 2013; *Fiica unei mame-copil* (roman) – Editura Omega, 2014; *Serbare la grădiniță* – poezii pentru copii, Editura Teocora, 2014; *Croazieră pe Mediterana* (roman) – Editura Teocora, 2014; *Emigranta* (roman) – Editura Detectiv Literar, 2015; *Paris, mon amour* (roman) – Editura Detectiv Literar, 2016; *Orfeu pentru eternitate* (roman) – Editura Rafet, 2017; *București, dragostea mea* (roman) – Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2017; *Emin și Vero* (poezii) – Editura Amanda Edit, 2019; *Cartea sufletului meu* (roman) – Editura Amanda Edit, 2019; *Romante/Romances* (poezii, ediție româno-franceză) – Editura Amanda Edit, 2019; *Noi doi* (roman) – Editura UZPR, 2020; *Cascada orizontală* (roman) – Editura Amanda Edit, 2020; *Felicia* (roman) – Editura UZPR, 2020.

Extrase din recenzii

Textele doamnei Ecaterina Chifu dedicate vieții, libertății, păcii, fericirii, s-au născut din același sentiment infinit al iubirii, asemenea unui sacru amvon, de la înălțimile căruia marile spirite ale umanității au contemplat lumea din toate timpurile.

Pentru oricare dintre adulții de azi, părinți sau educatori deopotrivă, ele reprezintă un memento necesar în uriașul efort de salvare a fiecărei noi generații de copii, prin împărtășirea valorilor supreme ale spiritualității umane dintotdeauna și de pretutindeni.

Unicul adevăr căruia pare să i se subordoneze toată forța acestui demers optimist este acela, că omul de la catedră trebuie să dea un singur sens vieții sale, cel mai nobil dintre toate: iubirea nesfârșită pentru vlăstarul de om din fața sa, căruia să-i deschidă porți către miraculoase lume a ideilor, cu conștiința că lumea de mâine nu va fi posibilă, fără copilul de azi. În mod ciudat, el devine astfel singurul și cel mai sigur garant al viitorului lumii. (Prof. **Grigore Leaua**)

În cadrul seratelor mele muzical-literale de la Centrul Cultural Mihai Eminescu din București, organizate sub egida Mișcării Mondială a Poeților a cărei membră sunt, eu, Elena Armenescu, am invita-o și pe d-na Chifu Ecaterina, în calitate de autoare de versuri și proză, dar și de traducătoare în franceză.

Dumneaei a citit din creații proprii (versuri și proză), a lansat romanul *Paris, mon amour* și volumul de versuri *Emin și Vero*, a ținut prelegeri despre scriitorii comemorați (Mihai Eminescu, Veronica Micle).

Eu am coordonat antologia *Unirea face puterea* unde are și dumneaei pagini de poezie vibrând de patriotism și *Antologia iubirii* în care creațiile lirice dezvăluie sufletul foarte sensibil al autoarei.

Am citit cu mare plăcere romanul *Paris, mon amour* a cărei autoare este doamna Ecaterina Chifu, roman care redă cu atâta fidelitate aspecte din Paris, încât m-am revăzut pe străzile lui, când, doar cu harta în mână, am văzut toate obiectivele turistice descrise în carte, am re trăit atmosfera Parisului cultural și artistic.

Cărțile dumneaei de călătorie ne transpun în locuri inedite (Exemple: romanul *Croazieră pe Mediterana* evocă locuri aflate în patrimoniul UNESCO din jurul Mediteranei, cartea *Prin luminile din țara Luanei* pune în valoare frumusețea Munților

Buzăului, cartea *Cascada orizontală* descrie frumusețea din ținuturile Vrancei)

Am citit cu plăcere și cartea *București, dragostea mea* și apreciez valoarea ei documentară și literară, dar mai ales interesul autoarei de a prezenta viața culturală a capitalei, prin interviuri cu diferite personalități implicate în cultură.

Doamna Ecaterina Chifu a scris și cărți cu tematică socială: *Fiica unei mamei copil*, *Cartea sufletului meu*, *Felicia*, prima abordează problema copiilor abandonați, a doua lupta unui artist cu cancerul, a treia, problema fetelor răpite din România. Ideea centrală din aceste cărți este lupta pentru înfruntarea răului în lume.

Volumul de poezii *Emin și Vero* este dedicat celor ce au scris cea mai frumoasă poveste de iubire din literatura română – Mihai Eminescu și Veronica Micle, și *Romante/Romances* include poezii de dragoste în care se regăsește sufletul adolescentin. Autoarea știe să vibreze la frumosul din natură și din oameni, are capacități creatoare ce fac să apară scrieri originale cu larg impact emoțional.

(**Elena Armenescu**, membră USR, membră în Word Mouvement Poetry)

D-na. scriitoare și traducătoare Ecaterina Chifu m-a onorat, preferându-mă pe mine să-i prezint cartea *București, dragostea mea*, știind că și eu iubesc foarte mult orașul în care mi-am făcut studiile universitare și unde lucrez ca profesoară. Este orașul de care mă leagă foarte multe amintiri și în care simt că înfloresc spiritual, participând la multe evenimente culturale, de multe ori, împreună cu autoarea. Am fost amândouă în muzeele și galeriile de artă amintite în carte, ne-am minunat de frumusețea și sfințenia bisericilor din capitală, am fost la lansări de cărți, cinacluri literare, ne-am plimbat pe aleile din parcuri atât de frumos descrise de autoare.

Cartea se dorește a fi un ghid sentimental prin orașul-capitală, ca o replică la altă carte scrisă de d-na Ecaterina Chifu *Paris, mon amour*, personajele fiind aceleași, două pictorițe ce vizitează principalele obiective turistice din Paris, revenite în țară, pentru a se bucura de tot ce oferă în plan cultural Bucureștiul.

Autoarea a ales să redea imaginea frumoasă a „micului Paris” nu într-un text științific, ci într-o formă literară atrăgătoare, romanul fiind foarte atractiv, prin ritmul alert imprimat de firul narativ. Conținutul romanului are și aspecte specifice filmelor de acțiune, subiectul putând fi valorificat de a șaptea artă.

Ideea centrală este dragostea celor două cupluri, o dragoste ce învinge totul, dar și punerea în valoare a patrimoniului cultural și natural bucureștean.

Cunosc și alte cărți scrise de Ecaterina Chifu și descopăr același spirit romantic, dorința de a aduce sub ochii lectorilor informații culturale, peisaje de vis și caractere puternice, demne de a fi exemple de urmat pentru alții.

O caracteristică a romanelor și poeziilor d-nei Ecaterina Chifu este fiorul dragostei de patrie, de oameni, de copii.

În cadrul literaturii naționale, scriitoare se distinge prin faptul că scrie cu pasiune despre oameni și locuri, folosind un limbaj clar, un stil antrenant, abordând subiecte ce sensibilizează lectorii. Eu îi mulțumesc mult pentru că mi-a făcut acest dar spiritual, cartea lansată îi urez multă inspirație, pentru a scrie și alte cărți la fel de atractive, cu mare impact asupra cititorilor. (Prof. **Margareta Cristian**)

Ecaterina Chifu, un condei din Țara Luanei: Într-o civilizație cu vocația deschiderii spre genuri și specii noi, cum e a noastră, activitatea Ecaterinei Chifu, buzoiancă născută în Tisăul montan și domiciliată în Râmnicu Sărat, se recunoaște

prin varietate și valoare.

Ecaterina Chifu este autoarea unor cărți de poezie în ediții bilingve (limba română-limba franceză: „Toi, Moi, une éternité”/ „Tu, eu, o eternitate”, „Romanțe”/ „Romances”), „Emin și Vero” (în română) și altora de proză, care se pot grupa în romane de călătorie („Jurnal de vacanță”, „Prin luminile din Țara Luanei”, „Croazieră pe Mediterana”, „Paris, mon amour”, „București, dragostea mea”, „Râmnicu Sărat, dragostea mea”, „Cascada orizontală”), romane cu tematică socială („Fiica unei mame-copil”, „Emigranta”, „Felicia”, „Cartea sufletului meu”) sau scrieri în care sunt evocate mituri și legende valorificate în mod original („Orfeu pentru eternitate”, „Lioara și Voinicul Codrilor. Vlaicu și Zâna pădurii”).

Caracteristica dominantă a acestor scrieri este dragostea. Este vorba de dragostea cu care au fost scrise, de dragostea ca un catalizator al tuturor subiectelor abordate, fie că este vorba de descrierea mării, a munților și dealurilor, de sentimentul puternic ce leagă personajele, uneori ființe de excepție.

Dragostea există în memoria noastră afectivă, ea se revarsă în cascade, în versuri sau proză, preamărind darurile Marelui Creator. Dar ce puține sunt cuvintele ce pot reda înfiorarea inimilor noastre, în fața frumosului din natură și din oameni! Putem reda oare toată poezia mării sau a muntelui?

Ecaterina Chifu reușește să scrie pictural, paragrafe ca acestea: *„Dinspre orizont, sub cerul senin, se revarsă un munte de apă, în valuri strălucitoare și noi ascultăm foșnetul lor, zbaterea ritmică, de parcă marea ar avea o imensă inimă ce pulsează viu, din mare iubire pentru noi. În legănarea lor, valurile își strigă neliniștea, dragostea pentru pământul străbun”* (Croazieră pe Mediterana); *„Raze lungi aruncă o lumină aurie pe piscurile înalte din fața mea, și eu mă pierd în contemplarea mișcării lente ale vârfurilor copacilor ce vuiesc uneori ca valurile mării, mai ales toamna, când se îmbracă în culori maronii, aurii, roșcate, violete, gălbui sau de un verde pal”* (Prin luminile din Țara Luanei).

Scriitorul, prin arta cuvântului, poate fi asemenea lui Orfeu. Orfeu este orice creator care, prin arta sa, prin sacrificiu, își asumă misiunea de a fi mereu în slujba celor mulți, oferind fericire, vindecare, salvarea de la neantizare, așa cum afirmă autoarea în cuvânt-înainte la volumul „Orfeu pentru eternitate”.

Cărțile Ecaterinei Chifu sunt scrise cu acest scop, căci, dincolo de misiunea de scriitoare, se simte printre rânduri că mai are o altă misiune, cea de a da învățătură altora, oferind informații și exemple demne de urmat de cei tineri.

Scrise într-un ritm alert, pentru a fi cât mai atrăgătoare, cărțile au mereu un conflict bine definit, cel care potențează acțiunea, fie că este vorba de o călătorie în Țara Luanei ori în jurul Mediteranei, prin locuri intrate în patrimoniul UNESCO, o incursiune printre cele mai cunoscute monumente din Paris și din București, dar mai ales în romane cu caracter social: „Emigranta” (situația femeilor plecate din țară la muncă în străinătate), „Felicia” (răpirea tinerelor din România), „Fiica unei-mame-copil” (despre copiii instituționalizați) etc.

Salvarea sufletelor greu încercate de viață, prin scriere creativă, este o altă temă abordată de autoare. Scriitorul „comunică și se comunică”, după cum afirma Tudor Vianu și autoarea comunică idei valoroase cu caracter de aforisme (Vol. Reflecții/ Reflections), trăiri la cele mai înalte culmi ale fericirii sau disperării (Felicia, Cascada orizontală), emoții estetice în fața frumuseții naturii, sentimente ce ni se transmit și nouă, căci empatizăm cu eroii cărților.

Cel mai pregnant sentiment remarcat în toate cărțile este sentimentul de dragoste față de pământul românesc, căci România este și va rămâne „țara de dor” și „ținutul de lumină”, o Românie ce poate oferi, pace, fericire, renaștere fizică și spirituală, cum afirmă autoarea în prefața cărții „Felicia”. Citez: *„Se întreba adesea de ce o atrăgea pământul natal, deși nu a avut o copilărie fericită. Dar acolo erau rădăcinile ei, acolo visa să se retragă, să se bucure de cerul senin, de munții albaștri, de valea aurită a Buzăului, de pantele pline cu flori de toate culorile, dar mai ales de aromele de izvoare, de frunze, de ierburi, de pământ, de sare care i se întipăriseră în suflet și le dorea mereu, mereu, realizând, în plan metal, reveniri în acest paradis, din care fusese alungată pe nedrept”*.

Ceea ce rămâne în urma lecturii cărților d-nei Ecaterina Chifu este miracolul cuvintelor adunate în paginile ce-și cer dreptul la nemurire, autoarea sperând că ele pot aduce fericire cititorilor.

Ecaterina Chifu împacă în cărțile sale fantezia cu știința, trecutul cu prezentul, arta cuvântului cu didactica, dialogul înverșunat cu descrierea elaborată. Toate aceste elemente deosebind-o structural de atâția confrăți dedicați liricii sau eseisticii în mod unilateral. Și nu putem să nu remarcăm modul energic de a aborda domeniul traducerilor ca pe o problemă de actualitate în epoca contemporană. Toate fac din Ecaterina Chifu, un reprezentant important al manifestărilor extradomeniale și al zonelor de interferență, o autoare cu prezență intermitentă în publicațiile virtuale și în lumea cărților.

Mulțumim autoarei pentru cărțile trimise la redacția revistei *Întrezăriri* și-i urăm să realizeze alte proiecte literare cu mare impact asupra publicului cititor.

(Gheorghe Postelnicu, membru USR)

Extrase din operă

Dor de Mihai Eminescu, geniu universal

Cel ce avea chipul unui „înger frumos, pe fruntea căruia era scris semnul Dumnezeirii”, cel ce-a visat „visul vieții cel chimeric”, când viața îi părea „un basm pustiu și urât”, cel care a revărsat „gândirea-i fără margini peste marginile lumii”, semănând lumină din „tainica-i simțire”, cel care, prin menirea de geniu, n-a fost fericit și n-a putut „face fericit pe cineva”, acesta este marele Eminescu al cărui nume „a scăpat de noaptea uitării”, el fiind un simbol al eternității.

Suflet al poporului român, Eminescu a ridicat spiritualitatea românească pe culmile perfecțiunii, opera sa fiind esența acestei spiritualități. Poetul și-a propus în tinerețe să ridice un „palat poeziei și altul dramei” ce avea ca scena istoria poporului nostru. Eminescu a ridicat un templu în literatura română, opera sa fiind „Ave Maria” în literatura universală.

Geniu românesc, Eminescu a pătruns pe cale universală în sufletele iubitorilor de poezie, grație profunzimii și armoniei versurilor sale. Opera sa poartă pecetea eternității, prin strălucirea imaginilor artistice și profunzimea cugetării. Mesajul său liric se materializează în esențe umane de încântare și înfiorare în fața frumuseții, sensibilității și armoniei poeziei sale, căci adâncurile sufletești ale poetului uimesc mereu, prin acel inefabil și mister ce-nvăluie ființa ce-a creat o opera nemuritoare.

Eminescu a armonizat ritmurile naturii cu ritmurile inimii sale care a încetat să

bată prea devreme. Cuvântul în poezia sa are o magie unică, irepetabilă. Starea de vibrație ce ne-o dă trăirea estetică, citindu-i versurile, face să ne transpunem în universul mirific al poeziei sale.

Poetul a trăit într-un timp și un spațiu doar al său, cel poetic, cunoscând starea de poezie, stare ce ni se transmite și nouă, prin trăirea estetică. Eminescu va rămâne în conștiința poporului nostru ca un suflu viu, căci spiritul eminescian este veșnic, veghind asupra noastră din spații astrale.

Adesea, ne întrebăm de ce ne este așa de dor de Eminescu. Simțim, noi, adevărații Români, un „dor dureros de dulce” de Eminescu? Dorul de acest genial poet este ca dorul de un frate mai mare, plecat prea devreme dintre pământeni, este un dor de un prieten drag ce ne știe suferințele și toate durerile, visele și speranțele. Multora le este foarte dor de chipul lui visător de student, transfigurat de puritatea gândirii și simțirii sale, de chipul unui tânăr înflăcărat de mari idei și sentimente. Am vrea să știm, să simțim tot farmecul ce-l răspândea ființa lui reală, tonalitatea și inflexiunile vocii sale, mersul lui avântat sau doar de om ce meditează, pierdut în sine, vibrația sufletului său plin de iubire, gesturile sale și mai ales toate acele porniri pline de entuziasm, acele acțiuni puse-n slujba poporului care a dat acest geniu inegalabil. Ne este dor de cel ce a scris poezia cutremurătoare „*Ce suflet trist*”, definindu-se pe sine, dar și pe noi, căci ne regăsim în acele versuri, poetul purtând povara unui destin nefericit, al său și al neamului său, pentru care a luptat cu condeii, el fiind promotorul unor idei progresiste. Ne este dor de cel care ar fi putut face mai mult pentru țara sa, dacă nu pleca prea devreme la îngerii.

În imaginația noastră, îl vedem pe Mihai Eminescu cu zâmbetul lui dulce, pe buzele-i atât de frumoase, cu privirea tandră, arzătoare sau îndurerată, cu lumina chipului său, unică, irepetabilă. Cum să nu ne fie dor de cineva pentru care avem o iubire aparte? Dacă nu vine la chemarea dorului nostru, înseamnă că undeva, acolo sus, este iubit. Noi rămânem să dorim ca și el României „*la trecutul mare, mare viitor*” să vedem cum „*izvorăsc din veacuri stele una câte una*” și să admirăm luna ieșind „*din codrii*” sau „*a lacului văpaie*”, să simțim „*flori de tei înmiresmate*”, să ascultăm și pentru el „*aspru cânt al mării*” și chiar să ne dorim ceea ce spune poetul:

„*Mai am un singur dor:/ În liniștea serii,/ Să mă lăsați să mor,/ La marginea mării,/ Să-mi fie somnul lin/ Și codrul aproape,/ Pe-ntinsele ape,/ Să am un cer senin!*” (M. Eminescu – „Mai am un singur dor” – „Poezii”, Editura Cartea românească).

Poate că, pe nevăzute căi, putem comunica toți cu marele poet și-l putem implora, prin rugăminți fierbinți să revină printre noi, să aducă în inimile noastre speranța unei lumi mai bune, armonia și pacea și toată frumusețea sufletului său încărcat de iubire. Eminescu era conștient de valoarea universală a operei sale, așa cum se reflectă în poezia „Numai poetul”. Iată versurile:

„*Numai poetul/ Ca păsări ce zboară/ Deasupra valurilor/ Trece peste nemărginirea timpului,/ În ramurile gândului,/ În sfintele lunci / Unde păsări ca el/ Se-ntrec în cântări.*” (M. Eminescu, „Numai poetul” – „Poezii”, Editura Cartea românească).

Profunzimea sentimentelor exprimate de Eminescu în poeziile de dragoste impresionează mereu, căci autorul susține un dialog permanent cu iubita sa, dezvăluind înfiorarea sufletului său tulburat de fiecare mișcare a ființei iubite, el fiind un poet al contemplației, al meditației, mereu cu ochii dornici de imaginea femeii iubite. Astfel, se conturează drama intimă a marelui poet, ideile sale artistice, etice și

filozofice.

Eminescu rămâne alături de marii poeți ai lumii, prin opera ale cărei rezonanțe străbat meridianele, fiind îndrăgită și apreciată de atâția iubitori de frumos. Avându-l pe Eminescu în suflet, nu mai suntem nicicând singuri, căci purtăm cu noi o bogăție rară, cea mai de preț comoară a limbii române, opera unui astru nemuritor, ce va străluci pe firmament, cu o blândă lumină, iradiind prin veacuri frumusețe și armonie.

(**Ecaterina Chifu**, Mihai Eminescu – *Poezii/Poésies*, 2020, prefață)

Emin și Vero

Trezește-te iubito și dă-mi o sărutare,
Spune-mi că mă iubești, că totu-i doar visare...!
Noi n-am murit, iubito, plutim în alba zare,
Pe aripe de vise, dragi păsări călătoare...

Urăsc destinul aspru ce ți-a stins suflarea,
În sufletul tău dulce aș fi trăit mereu...,
Iubito, alții m-au omorât și n-ai avut răbdarea
Să afli adevărul și-ai șters zâmbetul tău...

Trezește-te iubito și ia a mea răsuflare!
În brațele iubite aș fi dormit cu drag...
Am fi trecut prin veacuri cu a ta adorare,
Ce n-am găsit la alta pe-acest trist meleag...

Mi-e dor de-a ta făptură vibrând de iubire,
Mi-e dor de gura-ți dulce și ochii-ți viorii,
Mi-e dor de al tău suflet și de a ta gândire.
Din depărtări albastre, la mine aș vrea să vii!

Trezește-te iubito și dă-mi o sărutare,
Spune-mi că mă iubești, că totu-i doar visare...!
Noi, n-am murit iubito, plutim în alba zare,
Pe aripe de vise, dragi păsări călătoare.

(**Ecaterina Chifu**, Volumul *Emin și Vero*, 2019)

MAREA (poem în proză din caietul Karinei)

Motto: *"Nu există un spectacol mai frumos ca cel al mării, poate doar cel al cerului sau cel din sufletul omului."* (Victor Hugo)

„Fericirea pentru mine începe la mare. Este o fericire care freamătă în fiecare val ce tremură, topindu-se în spume albe, dantelate, pe nisipul umed. Albastră uneori, verde peste câteva clipe, Marea Neagră își întinde pânza nesfârșită, limpede și unduitoare între cer și pământ, un țarm ce se-nalță cu semeție în lumina clară a Dobrogei, cu o plajă an de an mai îngustă.

Nisipul cu sclipiri de aur și sîdef păstrează pașii noștri, cu urma lor efemeră, amintind de trecătoarea noastră existență prin această lume. Câte urme ale celor ce au trăit și au visat pe țărmul acestei mări de legendă nu au fost șterse de valuri prin ani?

De ce iubim marea? Poate pentru că aici trăim și regăsim un vis, un vis al omenirii, unde frumosul atinge perfecțiunea, ca orice lucru creat de divinitate, căci geniul divin coboară peste ape, le face sîdefii sau azurii, roșcate sau argintii, verzi ca smaraldul sau aurii, în lumina înserării. Fericirea vine din acele miresme răcoroase, aduse de briza mării sau de parfumul mălinilor și teilor în floare ce trimit pe faleză aroma lor îmbietoare. Trăim un miracol ca de început de lume, în acest ținut dobrogean, mîngâiat de soare și repetăm în sinea noastră: „Marea înseamnă fericire”.

Dinspre orizont, sub cerul senin, se revarsă un munte de apă, în valuri strălucitoare și noi ascultăm foșnetul lor, zbaterea ritmică, de parcă marea ar avea o imensă inimă ce pulsează viu, din mare iubire pentru noi. În legănarea lor, valurile își strigă neliniștea, dragostea pentru pămîntul străbun. Ele poartă șoaptele îndrăgostiților, pentru a spune lumii întregi că dragostea există, mare, frumoasă, simplă, adevărată. În veșnica lor revărsare, valurile năruie castelele de nisip, precum valurile vieții vesele noastre. Lumina Dobrogei, mai profundă, mai caldă, pură, ca ruptă din rai, ne face să ne simțim mai mult fericirea și libertatea, căci aici, pe acest litoral românesc, contemplînd azurul infinit și înalt al cerului și nemărginirea apei, aici, ai un puternic sentiment al libertății. Mălinii își lasă aromele în valuri, parcă mirați de frîngerea valurilor ce se luptă cu țărmul. O pacea dulce coboară în sufletele noastre. Ce inutile zbateri ale ființei noastre ne par acum faptele trecute! Aici, învățăm că trecutul trist nu mai are importanță, că nicio obsesie nu trebuie să ne întunece frumusețea clipelor. Lângă mare, uităm să și gândim, de parcă universul întreg ar gândi pentru noi, integrându-ne într-un tot unitar. Ne bucurăm că putem să sorbim în noi, acest spectacol sublim al mării, că ne încărcăm de energiile ei, că nu mai avem dorințe deșarte, că doar clipa prezentă are o rezonanță ce nimic nu o poate egala. Privim unghiul ascuțit al lebedelor albe ce zboară aproape de noi, spre un loc miraculos, drag lor și fulgerarea argintie a păsărilor mării, pe cerul sclipitor. Zmeiele multicolore vibrează în înaltul cerului și ochii privesc cu nesaț cascadele albe ale spumei ce se ridică și coboară pe stînci.

Ascultăm cum marea își strigă disperarea, ca o mireasă deznădăjduită de pierderea iubitului. Marea devine prietena tuturor, iar aerul atît de dulce, ce îl aduce cînd se revarsă pe țărmuri, ne face să simțim că spectacolul vieții are alt ritm. Citim bucuria pe chipul copiilor, în jocul lor cu marea, înțelegem ce fericiți sunt, cînd marea se apropie furioasă și apoi se retrage zgomotoasă, în permanenta ei mișcare, că sub vraja duhului apelor.

Da, Marea este răcoare binefăcătoare și revigorare, este lumină strălucitoare și leagăn de visare. Visul fiecăruia de a fi fericit prinde aripi lângă mare. Aici, ne dorim doar fericirea, iubirea. Aici, toate ambițiile omenești parcă se estompează, toți trăim într-o liniște ca de început de lume, o liniște a sufletului ce nu mai vrea zbuciumul anilor de muncă îndârjită, pentru că aici găsim alte valori vieții. Să trăim, să ne bucurăm, să respirăm, să privim intens totul, iată verbele vieții noastre de la țărmul mării. Pacea din jur aduce pace în inimi și am dori să rămânem mereu mai liniștiți, mai fericiți, mai puri, mai adevărați.”

Paris, mon amour (roman)

Capitolul 2. Întâlnirea de la Muzeul Louvre

„Însemnări în jurnalul Irinei:

„Este o vară strălucitoare la Paris, cu cerul intens albastru, foarte înalt, cum este cerul primăvărat în țara mea îndepărtată, România, unde am văzut lumina zilei, dincolo de paralela patruzeci și cinci. Port și acum, pe filmul meu interior, lumina de pe întinsele spații carpatine, verdea culmilor împădurite, pierdute la infinit sub cerul de un albastru pur, ramurile înflorite, apărute ca prin miracol în acest peisaj montan sau locul unde cerul se întâlnește cu marea, locul de unde începe infinitul, cum spunea un prieten drag.

Am rămas în Franța, dar toată inima mea este acasă, în România, în Țara mea de lumină, în Țara mea de dor. Mi-e tare dor de Transilvania mea, de Ardealul aflat pe culmea cea mai înaltă a Munților Carpați... Sunt de trei ani la Paris „cel mai frumos oraș din lume”, după cum afirmă mulți și parcă au trecut doar trei luni.

Când am întâlnit-o pe Aurora, la Muzeul Louvre, unde sunt ghid, tocmai terminasem o vizită de prezentare a Galeriei Denon, pentru un grup de români.

Ea s-a apropiat, zâmbind, întrebându-mă unde este tabloul Ecce Homo.

I-am răspuns în română și m-am grăbit spre piramida de la intrare, dar ea m-a prins de braț și m-a invitat la o cafea, după program. Am acceptat, din dorința de a mai vorbi românește, de a sorbi, din cuvintele ei, ceva de acasă, pentru că dorul de România mă arde de mult timp, dar ceva mă reține la Paris, ceva ce apare ca o frică imensă în mine, care mă face să zac în pat, în nopți lungi de cumplite insomnii.

Este dureros să te afli într-o țară străină și să nu poți vorbi în limba ta maternă, dulcea, frumoasa, armonioasa limbă română.

Ne-am dat întâlnire în aripa Richelieu, în apartamentul lui Napoléon III, unde eu urma să am ultima vizită ghidată pentru un grup de suedezi. Le-am prezentat, în muzeu, arta decorativă: mobilier, veselă, vase, tablouri ale pictorilor francezi. Au fost impresionați de cele ale lui David, ca Răpirea Sabinelor, Încoronarea lui Napoléon la Notre-Dame, Portretul Diane de Poitiers, de pânzele lui Charles Le Brun, ale lui Delacroix, în special de cea intitulată Libertatea îndrumând poporul, acea femeie frumoasă, cu boneta roșie, frigiană, pe cap, ca și de pânzele lui Corot și Monet. Am văzut-o pe Aurora cu un caiet de desen în mână, cu ochii cât bolta cerească, de uimire, căci o impresionase acel lux afișat cu atâta rafinament în apartamentul lui Napoléon III: candelabre de cristal, oglinzi de Murano, corpuri de iluminat de cristal, o canapea rotundă îmbrăcată în catifea roșie, din centrul primei încăperi, în jurul unui spătar moale, perdele din dantele lioneze și draperii de catifea roșie, ornamentațiile aurite de pe pereți, din jurul tavanului pictat în culori pastelate.

Când a văzut sufrageria alăturată cu pereții îmbrăcați în aur și fresce pe tavan, cu masa frumos aranjată cu porțelanuri de Sèvres și tacâmuri de argint și aur, a exclamat: Ah!!! și a clipit de mai multe ori, de parcă nu putea crede că ceea ce vede este realitate, nu un vis.”

București, dragostea mea (roman)

...Lumina se aduna în sălcii, în alți copacii seculari ai parcului Cișmigiu și Irina se întreba care din ei i-au bucurat ochii lui Eminescu sau care i-au primit respirația, de

făceau să vibreze aerul, ca la sunetele harfei la care a cântat marele poet pe corzile inimii lui. Alergă la Rotonda Scriitorilor, unde, între conurile înalte de tuia, apăreau statuile celor mai importanți scriitori români. Se urcă pe o bancă și mângâie chipul frumos și atât de pur al lui Eminescu, cum făcuse la Paris, unde avea un bust sculptat chiar în fața bisericii românești.. Statuia realizată de Ion Jalea din Cișmigiu emana o lumină aparte, parcă o atracție dureroasă. I se părea cea mai frumoasă statuie ce i se făcuse poetului. Ea se înălța albă, sub soarele dimineții de toamnă, în inima Bucureștiului. Într-o vază, erau flori proaspete și o candelă era aprinsă pe soclul statuii marelui poet național. „*Deci Eminescu este iubit, nu este uitat, cum ar dori alții*” reflectă ea.

Odă limbii române

Limba, flacăra gândirii,
Limba ce ne-au dat străbunii –
Dulcea limbă românească
A înflorit în țara noastră.

Ea e poarta sufletului,
Sufletul Românului,
Ea e imn de închinare,
Dintr-o zare-n altă zare.

Limba veche-a „Mioriței”,
Limba dreaptă, limba crucii,
Limba ce ne-au dat strămoșii
Este graiul al libertății.

Limba-i vers de Eminescu,
Limba-i cântec de Enescu,
Limba-i zicere-n poveste,
Limba-i bocet ce jelește.

Limba-i dorul amintirii,
Limba-i fiorul simțirii,
Limba-i freamăt, legământ,
Pa al nostru drag pământ.

Limba-n glasuri de copii
E-un cânt dulce, feerii
Ce se cern din infinit,
Peste plaiul mult iubit.

Alinare-n rugăciune,
Limba noastră-i o minune,
Ea ne leagă, ea ne-adună,
În Sfânta Patrie Română.

Limba dragă, românească
Toți trebuie s-o iubească,
Nimeni să n-o ponegrească
Limba noastră strămoșească!

Limba dusă-n străinătate
De fiii țării, fii de departe,
Este limba înțeleaptă,
Scrisă cu slovă aleasă.

Limba noastră-i armonie,
Limba-i dulce poezie,
Limba veche, românească
În inimi să înflorească!

Limba, flacăra gândirii,
Limba ce ne-au dat străbunii –
Dulcea limbă românească
A-nflorit în țara noastră.

Profil de autor semnat de **Gheorghe A. Stroia**